

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1765	Τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος Παρασκευή 27 Ἰουλίου 2012	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Πνευματικὴ ἐνδυνάμωσις

«Σὺ οὖν, τέκνον μου, ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Β' Τιμ. 2,1)

Καταλάβετε, ἀγαπητοί μου, τί σημαίνει τὸ ῥῆτὸ αὐτό; Περιέχει πολλὰ νοήματα.

Μιλήσαμε ἄλλοτε γιὰ τὴν πατρίδα τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος τῆ Νικομήδεια, γιὰ τὸ ἱατρικὸ του ἐπάγγελμα, γιὰ τὰ θαύματα, τὰ μαρτύρια καὶ τὸ τέλος του. Ἄς μιλήσουμε τώρα ἐπάνω **στὸν ἀπόστολο** τῆς σημερινῆς ἑορτῆς καὶ εἰδικὰ στὸ ῥῆτὸ αὐτό, ποῦ εἶνε παρμένο ἀπὸ τὴ Δευτέρα ἐπιστολὴ ποῦ ἔστειλε ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὸ μαθητὴ του Τιμόθεο ἐπίσκοπο Ἐφέσου.

Ποῦ βρισκόταν ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὅταν ἔγραφε αὐτά; Ἦταν **μέσ' στὴ φυλακῇ**. Ἀκούσατε τί λέει στὸ τέλος τῆς περικοπῆς: «**Κακοπαθῶ μέχρι δεσμῶν ὡς κακοῦργος**» (Β' Τιμ. 2,9). Ἦταν κακοῦργος; Ὁχι βέβαια. Ἀλλὰ τότε ἐθεωρεῖτο ἔγκλημα τὸ ὅτι πίστευε στὸ Χριστό· γι' αὐτὸ φυλακίστηκε. Ἐκεῖ μέσ' στὶς φυλακὲς περίμενε ἀπὸ ὦρα σὲ ὦρα ν' ἀνοίξη ἢ σιδερένια πόρτα τοῦ κελιοῦ καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσουν στὸ ἀπόσπασμα γιὰ νὰ ἐκτελεσθῇ – ποιός; ὁ κορυφαῖος τῶν ἀποστόλων! Κι ὅμως αὐτὸς εἶνε **γεμᾶτος χαρά**. Καὶ παίρνει τὴν πέννα καὶ γράφει αὐτὴ τὴν τελευταία του ἐπιστολὴ πρὸς τὸν ἀγαπητὸ του μαθητὴ. Ὁ Τιμόθεος ἦταν ἐπίσκοπος στὴν Ἐφeso. Σ' αὐτὸν λοιπὸν γράφει. Καὶ τί τοῦ λέει;

Ἐσύ, παιδί μου, πρόσεξε μὴν ἀπογοητευθῆς ἀπ' τὸ ὅτι βρίσκομαι σὲ δεινὴ θέσι, ἀπὸ τὴν περιπέτειά μου καὶ τὸ τέλος μου. Μὴ σὲ πτοήσουν αὐτά. Μεῖνε σταθερὸς καὶ ἀκλόνητος. **Πάρε δύναμι** ἀπ' τὸ Χριστό, μεῖνε μέχρι τέλους πιστὸς καὶ ἀφωσιωμένος στὸν Κύριό μας.

Ἦταν ἀνάγκη νὰ λεχθοῦν αὐτά. Διότι ἡ Ἐκκλησία βρισκόταν τότε σὲ δύσκολη κατάστασι. Στὴ Ῥώμη αὐτοκράτορας ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ ἀγριώτερα θηρία, ἓνα ἐστεμμένο τέρας, ὁ Νέρων. Αὐτὸς μισοῦσε τὸν Χριστιανισμὸ καὶ δημιούργησε μιὰ σκηνοθεσία· ἔβαλε φωτιὰ στὴ Ῥώμη, καὶ μετὰ εἶπε, ὅτι αἴτιοι τοῦ ἐμπρησμοῦ εἶνε οἱ Χριστιανοί· ἔτσι **ἄρχισε ὁ διωγμὸς**.

Ἀπὸ τοὺς πρώτους ποὺ συνελήφθησαν καὶ ρίχτηκαν στὶς φυλακὲς ἦταν οἱ δύο ἀπόστολοι Παῦλος καὶ Πέτρος. Καὶ κοντὰ σ' αὐτοὺς πληθὸς ἄλλοι Χριστιανοί, ποῦ **τὸ τέλος τους ἦταν μαρτυρικὸ**. Τοὺς γύμνωναν, τοὺς ἄλειφαν μὲ πίσσα, καὶ κατόπιν τὰ πισσωμένα κορμιὰ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν – ὅποιος τ' ἀκούει φρίττει – τὰ κρεμοῦσαν τὴ νύχτα σὲ ψηλὰ δοκάρια, τοὺς ἔβαζαν φωτιά, καὶ τ' ἄφηναν νὰ καίγωνται σὰ λαμπάδες, γιὰ νὰ φωτίζουν! Μαρτύρησαν ἔτσι χιλιάδες.

Μὴ νομίσετε ὅμως ὅτι ὅλοι ἔγιναν μάρτυρες. Δὲν εἶνε εὐκόλο. Ἀπ' ὅλους ἐμᾶς ποῦ ζοῦμε σήμερα, ἂν γίνῃ διωγμὸς, ἐγὼ ἀμφιβάλω ἐὰν δέκα μείνουν πιστοί. Δὲν ξέρω ποιὸί θὰ ἔναι αὐτοί· κληρικός, λαϊκός, βοσκός, ἐργάτης;... δὲν ξέρω. Τώρα εὐχάριστα ἐρχόμαστε στὴν ἐκκλησία, ἀκούμε τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, εὐχαριστοῦμεθα ἀπὸ τὰ τροπάρια καὶ τὴ μουσικὴ. Ἀλλὰ ἄλλο εἶνε τοῦτο, κι ἄλλο εἶνε ἐκεῖνο... Ἐκτὸς λοιπὸν ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς ποῦ μαρτύρησαν, **πολλοὶ δείλιασαν καὶ λιποτάκτησαν**. Γνωρίζουμε ἀκόμα, ὅτι ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἶχε πολλοὺς συνεργάτες ἀλλὰ στὸ τέλος τὸν ἄφησαν καὶ ἔφτασε νὰ γράφῃ: «**Πάντες με ἐγκατέλιπον**» (Ἐβ. 4,16).

Γι' αὐτὸ ἐδῶ **ἐνθαρρύνει** τὸν ἀπόστολο Τιμόθεο. Ὅπως ὁ γενναῖος ἀξιωματικὸς σὲ κρίσιμο σημεῖο τῆς μάχης ἐνθαρρύνει τοὺς μαχητὰς του, ἔτσι καὶ ὁ Παῦλος, στρατηγὸς τῆς στρατιᾶς τοῦ Κυρίου, ὅπως τὸν ὀνομάζει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, ἐνθαρρύνει τὸν στρατιώτη τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ λέει: «Σὺ, τέκνον μου, ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Β' Τιμ. 2,1), πάρε δύναμι γιὰ νὰ συνεχίσῃς τὸν ἀγῶνα σου.

Τὰ ἐμπνευσμένα αὐτὰ λόγια, ἀγαπητοί μου, ποῦ βγῆκαν σὲ καιρὸ διωγμοῦ μέσα ἀπ' τὸ καμίνι μιᾶς καρδιάς ποῦ ἀγαποῦσε τὸ Χριστό, διαβαίνουν τοὺς αἰθέρες καὶ τοὺς αἰῶνες καὶ φτάνουν ὡς ἐμᾶς. **Ἰσχύουν ἐξατομικευμένα γιὰ τὸν καθένα μας**. Ἄς ἀνοίξουμε τὰ αὐτιά μας

ν' ἀκούσουμε τὸν ἀπόστολο Παῦλο· «*Σὺ οὖν, τέκνον μου (πιστὸ παιδί τῆς Ὁρθοδοξίας), ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ*».

Διότι **κ' ἐμεῖς βρισκόμαστε σὲ σκληρὴ ἐποχή**. Οἱ παλαιότεροι εἶδαμε στὶς ἡμέρες μας νὰ περνοῦν ἀπὸ τὴν Εὐρώπη νέοι Νέρωνες· τρεῖς, τέσσερις, πέντε ἢ περισσότεροι ἀπαίσιοι Νέρωνες. Ἠπιώτερες ἢ χειρότερες «ἐκδόσεις» τοῦ Νέρωνος, βασάνισαν τὸν κόσμο – νὰ μὴν ἀναφέρουμε τὰ ὀνόματά τους. Ὑπῆρξαν δικτάτορες, ἄλλοι μὲ κόκκινα καὶ ἄλλοι μὲ μαῦρα χρώματα. Ἀλλὰ εἴτε μὲ μαῦρα εἴτε μὲ κόκκινα χρώματα, ὑπῆρξαν ἀπαίσιοι. Κατήγησαν τὴν ἐλευθερία τῶν λαῶν, ὠδήγησαν στὴ σφαγή, ἔκλεισαν κόσμο στὰ στρατόπεδα, ἔκαψαν μέσα σὲ κλιβάνους ἑκατομμύρια ἀνθρώπους, μίαναν τὴ γῆ μὲ τὰ αἵματα αὐτοῖ οἱ νεώτεροι Κάϊν. Θὰ περάσουν πολλὰ χρόνια γιὰ νὰ λησμονηθοῦν τὰ φοβερὰ ἐγκλήματά τους. Αὐτοὶ στάθηκαν φοβερώτεροι ἀπὸ τὸ Νέρωνα κατὰ τοῦτο· ἐκεῖνος, μολονότι ἔλεγε ὅτι ἤθελε νὰ ἔχη ἡ ἀνθρωπότης ἕνα κεφάλι ὥστε μὲ μιὰ σπαθιά νὰ τὴν ἀποκεφαλίσῃ, δὲν εἶχε ὁμως στὴ διάθεσί του τὰ φοβερὰ ὄπλα ποὺ διέθεταν αὐτοί.

Σήμερα διέφυγε ἄραγε ἡ ἀνθρωπότης τὸν κίνδυνο νὰ ἐπανεμφανισθοῦν Νέρωνες; Ὅχι, ἀδελφοί μου. Τὸ κακὸ — ἄς φιλοσοφοῦν οἱ διανοούμενοι, ἄς λένε οἱ κοινωνιολόγοι, ἄς φλυαροῦν οἱ ῥήτορες — τὸ κακὸ ἔχει ρίζες πολὺ βαθειὰ μέσα στὴν ἀνθρώπινη καρδιά. Εἶνε σὰν τὴ Λερναία Ὑδρα, ποὺ ὅσα κεφάλια κι ἂν κόβονταν, φύτρωναν νέα, ἕως ὅτου ὁ Ἰόλαος καυτηρίασε τὶς ρίζες τους. Βλέπω, βάσει τῶν ἱερῶν κειμένων, ὅτι **νέοι Νέρωνες ἐκκολάπτονται** πάλι εἰς βάρος τῆς ἀνθρωπότητος, ὁποιοδήποτε χρῶμα κι ἂν ἔχουν. Ἔρχονται ἡμέρες σκληρές, ἀπαίσιες, κατὰ τὴν προφητεία τοῦ σοφοῦ Σολομῶντος, ποὺ λέει ὅτι «*ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία*» (Σ. Σολ. 5,23). Σὲ τέτοιες μέρες ζοῦμε. Πολλοὶ θ' ἀρνηθοῦν τὸ Χριστό. Ἡ αἵρεσις τῶν χιλιαστῶν ἀγρεύει θύματα μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων. Ἐγὼ κλαίω καὶ θρηνῶ. Ποιὰ μάνα τοὺς γέννησε; ποιὸς πατέρας τοὺς ἀνέθρεψε; ποιὸς παπᾶς τοὺς κατήχησε; ποιὸς δάσκαλος τοὺς δίδαξε; ποιὰ κοινωνία τοὺς διαμόρφωσε; Ὅπως πάνω στὴν κοπριά φυτρώνουν τὰ μανιτάρια, ἔτσι καὶ στὴν κοπριά τῆς ἀθλίας μας κοινωνικῆς καταστάσεως φύτρωσαν ἄλλοι μὲν χιλιασταί, ἄλλοι μασόνοι, ἄλλοι ροταριανοί, ἄλλοι ἄθεοι, ἄλλοι ὑλισταί, ἄλλοι..., καὶ τὸ μαντρί τοῦ Χριστοῦ λιγοστεύει συνεχῶς. Θὰ μείνουμε πολὺ λίγοι.

Ἄλλ' ὅσο λίγοι κι ἂν μείνουμε — ὅπως ὁ Χρι-

στὸς ἐγκαταλείφθηκε ἀπ' ὄλους τὴ νύχτα τῆς Μεγάλης Πέμπτης, ὅπως ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἔμεινε μόνος στὰ μπουντρούμια τῆς Ῥώμης, ὅπως ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος καὶ τόσοι ἄλλοι ἀναρίθμητοι ἐγκαταλείφθηκαν—, κάποιοι πάντως θὰ μείνουν, θὰ ὑπάρχη τὸ «*λεῖμμα*» (Ρωμ. 11,5). **Ὁ σπόρος τοῦ εὐαγγελίου δὲν θ' ἀφανισθῇ**, δὲν θὰ λείψουν στρατιῶτες ἀπὸ τὴν ἔνδοξη στρατιὰ τοῦ Κυρίου. Θὰ ὑπάρχουν πάντοτε ἄνδρες σῶφρονες, γυναῖκες τίμιες, νέοι ἀγνοί, κορίτσια παρθένα, παιδιὰ ἄθῳα, ποὺ θὰ γονατίζουν ἐμπρὸς στὰ εἰκονίσματα. Δὲν θὰ ἐκλείψῃ ἡ Ἐκκλησία· «*πύλαι ἄδου οὐ κατισχύουσιν αὐτῆς*» (Ματθ. 16,18). Θὰ λιγοστεψοῦν οἱ Χριστιανοί, θὰ σβήσουν τὰ ψευδῆ φῶτα, ἀλλὰ τὸ ἀνέσπερο Φῶς θὰ μείνῃ, θὰ ὑπάρχη πάντοτε.

Ὅσο προχωροῦν οἱ αἰῶνες, θὰ εἶνε σκοτεινότεροι καὶ ἀπαισιώτεροι. Θ' ἀνοίξουν οἱ πύλες τῆς κολάσεως καὶ θὰ βγοῦν τὰ στρατεύματα τὰ ἄδου καὶ νέοι Νέρωνες, ποὺ θὰ κρατοῦν ἀντὶ γιὰ μαχαίρια τὴν πυρηνικὴ ἐνέργεια, γιὰ νὰ θερίσουν τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἡ γῆ νὰ ἐρημωθῇ. Τὶς ἡμέρες αὐτὲς τῆς ἀθείας καὶ ἀπιστίας, «*ὄσοι πιστοί*», «*ὄσοι πιστοί*»! (θ. Λεῖπ.). Ὅσοι μείνουν πιστοί, θὰ εἶνε μακάριοι, εὐτυχεῖς. «*Εὐτυχεῖς ὅσοι φυλάγουν Θερμοπύλες*», ὅπως λέει ὁ ποιητής, ὅσοι μείνουν ἀτρόμητοι, ψυχωμένοι, πειθαρχικοί, ἐνθουσιασμένοι, ἀποφασισμένοι γιὰ θυσία. Θερμοπύλες εἶνε ἡ Ὁρθοδοξία μας. Νὰ τὴ φυλάξουμε ὅποια θυσία καὶ ἂν ἀπαιτηθῇ!

Δὲν θὰ νικήσουν οἱ πολλοί. Ἡ Ἀποκάλυψις λέει, ὅτι ἀνοίξε ἡ πόρτα τῆς κολάσεως καὶ βγήκαν τὰ θηρία ὅλα· τὸ λιοντάρι, ἡ τίγρις, ἡ ἀρκούδα. Πάλεψαν, φαγώθηκαν μεταξὺ τους. **Ποιὸς νίκησε;** Οὔτε τὸ λιοντάρι, οὔτε ἡ τίγρις, οὔτε ἡ ἀρκούδα (ὅλα αὐτὰ εἶνε σύμβολα ἐθνῶν). Ποιὸς νίκησε; Τὸ ἀρνίον! (Ἀπ. 5,6· 12,11· 17,14).

«**Ἀρνίον ἐσφαγμένον**», σύμβολο ἀγάπης καὶ θυσίας, Ἀρνίον μὲ ἄλφα κεφαλαῖο, εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Πίστις μας ἀκράδαντη εἶνε· ὅσες φάσεις κι ἂν περάσῃ ὁ ἀγώνας, ὅσες μάχες κι ἂν γίνουν, ὅσους λιποτάκτες καὶ νεκροὺς κι ἂν ἔχουμε, στὸ τέλος στὴν κορυφὴ τῆς ἀνθρωπότητος θὰ κυματίσῃ μία καὶ μόνο σημαία, ἡ σημαία τοῦ Ἐσταυρωμένου, ἡ ἔνδοξη σημαία τοῦ σταυροῦ. Καὶ οἱ ἄπιστοι ἀκόμη καὶ οἱ ἄθεοι θὰ γονατίσουν· καὶ οἱ πάντες καὶ τὰ πάντα, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ καὶ τὰ ἄστρα καὶ τὰ βουνὰ καὶ οἱ θάλασσες, δύσις καὶ ἀνατολή, βορρᾶς καὶ νότος, θὰ ὑμνοῦν καὶ θὰ δοξάζουν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**